

0084

Van: Linda.Janssens@vum.be
Verzonden: woensdag 10 mei 2006 9:51
Aan: artwithoutbars@skynet.be
Onderwerp: art. Hubert Lanssiers

DE STANDAARD

Maandag, 27 maart 2006
Sectie Binnen-Buitenland
Pagina 39

„we zullen u doden met een kogel van goud”

Honderden Peruanen nemen afscheid van Vlaamse pater
Hubert Lanssiers (76) verwierf faam als verdediger van de mensenrechten.

Aldo Carlos

LIMA. „De engel van de gevangenen”, zo werd de Vlaamse pater en gevangenis-aalmoezenier Hubert Lanssiers in zijn tweede vaderland Peru genoemd. Lanssiers stierf donderdagochtend in Lima. Honderden Peruanen woonden zaterdag zijn begrafenis in de Peruaanse hoofdstad bij. Tijdens het regime van de autocraat Alberto Fujimori was Lanssiers alleen verantwoordelijk voor de vrijlating van meer dan zevenhonderd onschuldigen.

Zijn kist werd zaterdag voor een laatste eerbetoon liefst langs vier verschillende gevangenen gedragen. Op het kerkhof Presbiterio Maestro, in Lima, stond een hele menigte te wachten op de lijkwagen, die eerst de halve stad was doorgetrokken.

„De absolute onverdraagzaamheid keert steeds terug in de geschiedenis als motor van onderwerping. Iemand vermoordt een ander uit idealisme”; een opvallend citaat van een man die als gevangenis-aalmoezenier de helft van zijn leven in gevangenen doorbracht. „Er bestaat geen pure crimineel”, zei de Belgische pater ooit. „Iedereen heeft iets goeds in zich. Al lijken we er alles aan te doen om dat te onderdrukken.”

Lanssiers was in elk opzicht een merkwaardig man. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was hij met zijn moeder net gevlucht uit het dorp Eben Emael, toen de nazi's er binnenvielen en een slachting aanrichtten onder de burgerbevolking. Zijn hele familie aan moederskant kwam om.

De twaalfjarige Lanssiers werd daarna verplicht samen te leven met Duitse soldaten in het ouderlijk huis. Daar leerde hij naar eigen zeggen zijn vijanden te vergeven. „Het waren zelf slachtoffers van de oorlog, die alles hadden moeten achterlaten en weinig op hadden met Hitler”, zei Lanssiers daarover.

In het spoor van zijn grote voorbeeld pater Damiaan werd Lanssiers pater bij de Orde van het Heilig Hart. Lanssiers trok naar het Verre Oosten. Hij zocht er de oorlog in Korea en Vietnam op, en trok later naar Cambodja. Lanssiers ontsnapte in Pnom Penh aan de dood toen een bom van de Rode Khmer in de kantine van de officieren terechtkwam.

Sinds 1964 was hij aalmoezenier in Peru. De gevangenen zaten propvol tijdens de jaren tachtig en negentig, in het heetst van de strijd tegen de maoïstische guerrilla Lichtend Pad. Lanssiers leverde als een van de weinigen kritiek op het rechtssysteem.

„Als je van iemand af wilde in de goeie oude tijd van het terrorisme, moest je hem gewoon aangeven als 'terrorist'. Dan kon je er zeker van zijn dat die de gevangenis indraaide,” vertelde Lanssiers in een recent interview met de krant El Comercio. Lanssiers vertelde hoe hij in de gevangenis 'terroristen' leerde kennen die veroordeeld waren voor het verspreiden van vlugschriften maar niet konden schrijven. Of indiaanse boeren uit de buurt van het Titicaca-meer die schrokken van hun eigen reflectie in een spiegel.

Op aandringen van Lanssiers stemde Fujimori ermee in een speciale gevangeniscommissie op te richten die de dossiers van de veroordeelden moest herzien. De commissie kreeg

...600 mensen vrij, een leeuwendeel daarvan wordt aan pater Lanssiers toegeschreven.

Door zijn werk met gedetineerden kreeg de Belgische pater ook respect van de militanten van Lichtend Pad. „Als jullie ooit aan de macht komen, dan zal ik mij met alle macht tegen jullie verzetten. Jullie zullen mij moeten doden“, zei hij hen. „Dat zullen we doen“, luidde het antwoord, „maar met een kogel van goud.“

Zover kwam het nooit. In 1992 werden de kopstukken van de beweging gevangen gezet en Peru werd rustiger. Maar Lanssiers bleef ook in de „gewone“ gevangenissen aan de slag. In 1998 werd pater Lanssiers tot commandeur in de Leopoldsorde benoemd.

Enkele vrouwen, die dankzij de pater waren vrijgekomen, droegen hem zaterdag naar zijn laatste rustplaats. Op de tonen van „Adios, chico de mi barrio“ (Vaarwel, jongen uit mijn buurt) zei Lima zijn pater vaarwel.

©

Prensa Nueva